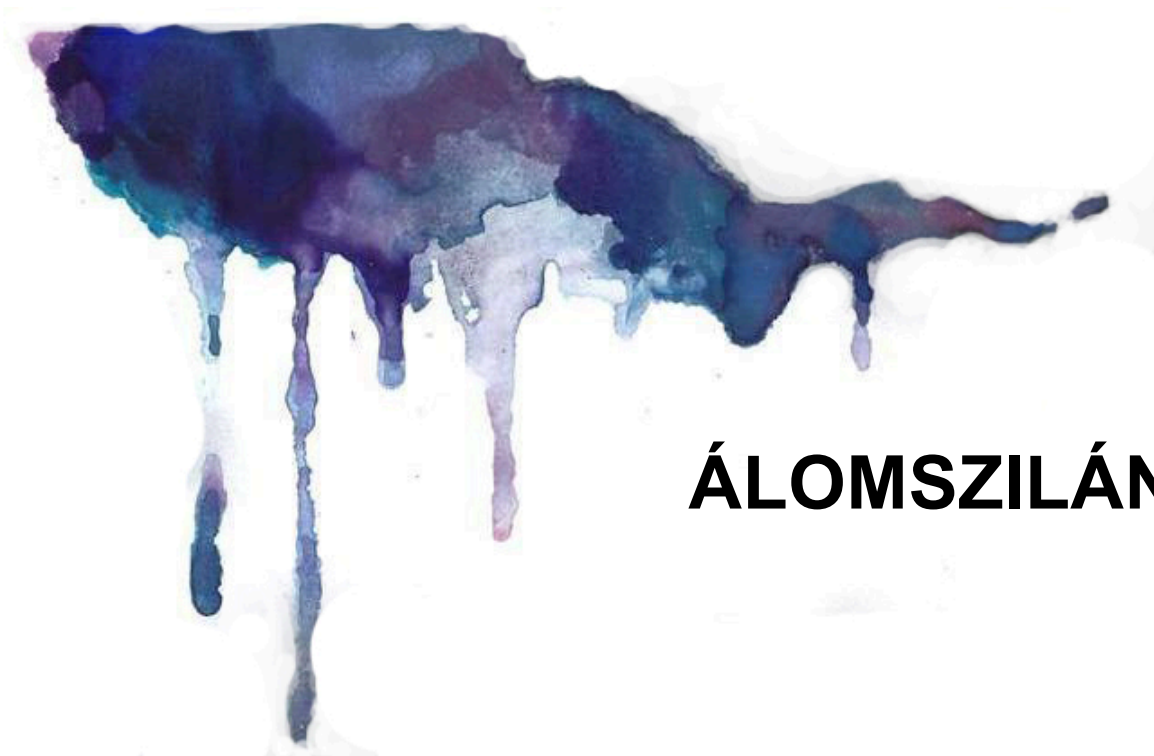

ÁLOMSZILÁNK

“A lakótelepek mindennapos szürkeségének világában a megfásult emberek érzékeik kizárásával monoton menetelnek. Törekvéseik a környezetük élhetőbbé tételéért elhalványultak, szinte már hamvába hulltak. Megszokás, megszokottság, beletörődés, magány vezeti őket egyre távolabb apró darabokra foszlott álmaiktól. Fáradt küzdelmek sokasága a fény felé jutásért, melyeket romba dönt a följük magasodó beton tornyok hatalma. A Nap szikrázó ragyogása csak halványodó emléktöredék a végtelen árnyékban. A lelket kiszárító örök rabság vagy csupán a látást elhalványító kreált vakság húz falat az apró értékek és hétköznapijaink közé? Vajon ha nyitottabbak lennénk a körülöttünk lévő világra, máris észrevennénk a boldogság fáján szép szilánkjait?”

helyszín: József Attila lakótelep, Budapest IX. kerület
fényképek: 2013. október 11.

Szerzők: Mészáros Orsolya, Rippel Veréna
Konzulens: Dr. Szabó Árpád

Álomszilánk

Felébredtem. Óceányi pillanatig tartó türkiz lebegésből mint szürke felhő húz vissza az erősödő ketyegés. Szikrázó fénystilánk karcolja finom bőrömet ahogy zuhanok lefelé. Megállíthatatlan merülés az áradó mélybe, ahol a láthatatlan szövetet már nem törik át a Nap könnyed sugarai.

Felébredek. A rám nehezedő tükörégboltot elhomályosítja a vádlón vad sötétség. A korábban színekkel teli felhővilág helyére megfáradt ponyvát feszít ki a földi sivár pusztaság. Keserű illatok elegye keveredik fájó illúzióvá lelkemben. A nyári szellő többé már nem társam az ében árnyak ellen folyó égi küzdelemben, elveszek az elmosódó ürességben.

Félelem. Riadtan nekiindulok, akár a kitörni akaró inda kúszok felfelé az érdes falra csavarodó drótkötegen. Hideg érintése ezüstösen szúr belém, egyre csak szorítom, nem engedem el. Vágyódom, magasba török, kijutok, mégis visszaránt a monoton lüktető kattogás. Leküzdhetetlen kvarcereje folyton a sűrű mélybe húz. Szabadulni próbálok a fölém magasodó szürkéséget árasztó beton tornyok fenyegető hatalmából.

Menekülök. Vég nélkül kerget a mindent elborító kemény, torz világ. Futok, szaladok, rohanok, de a suhanó ősz legyőz. Mindent körülvesz az elmosódó sziluettek téboly sokasága. Belegabalyodok szilánkos emlékeim régen elvesztett, összeállíthatatlan törmelékébe, a múlttá váló, fakuló pillanat megőrjít. Úzótt fájdalommal vívom hektikus harcomat, reszkető könnyörgésem elveszik a kérgek megcsillanó némaságában. A kiszáradt fák mint hazugan ölelő karok ragadnak meg és nem engednek el. A fojtó rabság elől próbálok menedéket találni a földön heverő bíbor levelek között, melyek apró reménytöredékké robbannak talpam alatt.

Figyelnek. Idegen érzés, nem vagyok egyedül. Követő tekintetek robajló tengere mossa el a magam köré emelt védőfalakat. Táguló kristálypupillák fordulnak felém, őriznek, látnak, acélkalitkába zárnak, szinte perzselve égetnek a jeges avarban. Vigyázó hálójukba zárva összeolvadunk, átalakulunk, eggyé válunk. Céltalanul létezek egy irányított világban, bánatosan lebegek a közöny lassú sodrásában. Akaratom többé nem az enyém, elvesztettem, elvesztem. A megfagyott víz tükrén a lehullott levél nem csillog már.

Csend. A magasból hulló hókristály mint megfáradt lelkemből fakadó könnycsepp gördül végig kővé dermedt arcomon. Néma zokogás kíséri üveges gondolataim előttörni vágyó nyughatatlan foszlányait. A folytonos üvöltő küzdelem közben utolér a zafíros magány, a szilárd állandóság szürreálisan szaggatott pillanatokba vész. Társas egyedüllét élettelen visszhangját suttojják a márványos árnyékok, a fájdalom láthatatlan monotonitássá válik. Az örökösen menetelő szobortömegben mégis elhagyott vagyok.

Felismerés. Végtelen ködben kergetett kusza vágyaim tengere üvegkorlát mögé szorul, sápadt illúzióvá halványodik. Hiába kutatom tovatűnik, semmivé foszlik, a reménytelenség fullasztó keménysége körülfog. Bennragadok. A fátyolszín látkép felé kinyújtott karom mindent elnémító, áttörhetetlen üvegfalba ütközik, hiába fáj, sosem juthatok ki. A hatalmába kerítő érzés belenyugvás, mardosó egyedüllétemben megtalálom homályos szabadságom saját, eddig ismeretlen világgá összeálló láthatatlan töredékeit.

Záródás. Idegen utakat fürkészve a harsogó rácsok között elillan egy kósza pillanat, majd tovatűnik a határtalan égbolt rongyos szürkéségében. Önmagam hazug rabságában

fuldoklom, a kreált valóság menthetetlenül saját börtönömbébe láncol. Többé már nem enged el, megfeszült, egyre elnehezedő testemmel céltalanul süllyedek. Lemerülök, elfogyok, szertefoszlok hamis önámításom tükrében.

Tükrökép. Gyémántosan megcsillanó üvegtörmelékében megpillantom magam. Ráncos arcmásom az egyre erősebb ritmusú kattogás hallatára félrekapja rubin tekintetét. Vele mozdulnék én is, de fáradt testem nem engedelmeskedik, magához lácolja a végtelen szikár pusztaság. Fátyolosan tévelygő foltok libbennek a szélben, majd reszketve tovaúsznak az ébensűrű feketeségben.

Villanás. Botorkáló lábaim alatt apró százszorszép. Megbabonázva figyelem az életszirmok különös élénkségét a komor rengetegben. Magához húz, szinte elmerülök benne, sóvárogva figyelem mennyire éber, mennyire más. Hirtelen villanás vonzza zavart tekintetem, a százszorszépek tengerében elszórt csillámtörmelék hever. Lehajolok, érte nyúlok, kezemben tartva csodálom kegyetlen tisztaságát. A szilánkok fájdalmas szorítása felsérti tétova kezem, mégsem engedem el. A bábész csillagok felé fordítva rideg kvarcélein megtörik a hazug fénysugár, szikrája vakítóan belémhasít. Ráncaim szövetének medrében hullámszik a bús remény.

Álomszilánk. Darabkák összeállíthatatlan halmaza kezemben, tovatűnt vágyak, álmok végtelen, mégis elmúlnak hitt pillanatok tükrében megcsillan a fény. A fájdalom akár vad sziklába csapódó viharos hullám oldozza fel hosszan tartó szenvedésem. Minden tompa vízcseppé szelidül, elfáradok, megnyugszom, már semmi se fáj. Lepihenek, lehunyom szemem, csak egy múló pillanat. Arcomon suttog a tavaszi est borostyán szellőjének elsuhanó harmóniája. A folytonos ketyegés elhalkul, átkerülök egy másik világba. Átkarolom a végtelent.

Felébredtem.

képek sorrendje:

01 merülés

02 ezüstél

03 tekintetek

04 könnyszikla

05 repedés

06 lebegés

07 élettöredék

08 madártoll

09 százszorszép

10 szilánkok

M E R Ü L É S

E Z Ü S T É L

T E K I N T E T E K

K Ö N N Y S Z I K L A

R E P E D É S

L E B E G É S

É L E T T Ö R E D É K

M A D Á R T O L L

S Z Á Z S Z O R S Z É P

S Z I L Á N K O K